

(Det talte ord gælder)

Førstebehandling af budgetforslag 2024 og overslagsårene 2025-2027

Budgettale

Laura Rosenvinge (A), 31. august 2023

Jeg synes faktisk, at den her tale har været svær at skrive.

Det er ikke blot fordi, at jeg i virkeligheden kunne præsentere denne principaftale og sige, at hvis vi ønsker at vide, hvad vi vil gøre i aftalen, så skal vi læse den her.

Nej jeg synes det er svært, fordi jeg i min tid som borgerrepræsentant ikke før har oplevet, at vores evne til at løfte, er blevet så udfordret. For i år står vi overfor mange udfordringer, som vi er nødt til at gribe. Aldrig før har jeg oplevet, at så stor en andel af vores midler skal bruges på at gribe det, vi allerede gør for vores børn, unge og svageste. Jeg plejer at gå til en forhandling med håbet om at kunne løfte vores service, men i år er mit håb i stedet, at vi kan gribe det på det nuværende niveau.

Jeg læste netop min tale fra sidste år. Her talte jeg om at adressere udfordringer i Københavnernes hverdag. Flere ressourcer til de små, hurtigere sagsbehandling til de mest sårbare og forbedrede forhold for de ældre på plejehjemmet. Misforstå mig ikke. Disse udfordringer vil vi stadig tackle, og det er jeg ret sikker på, at vi alle ønsker. Vores dilemma er, at vi står i en situation, hvor vi er nødt til at gribe først.

På de store velfærdsområder har vi nogle store udfordringer, vi er nødt til at løse.

Det handler især om vores udsatte børn og unge. Jeg tror, at vi i mange år har betragtet gruppen af udsatte børn og unge som dem, hvis forældre ikke kunne give dem tilstrækkelig omsorg. Men unges mistrivsel kan ikke længere kun forklares med mangel på omsorg. Flere og flere børn og unge mistrives. Det er virkelig nogle alarmerende tal, vi bliver præsenteret for, og bag tallene er mennesker – børn og unge af kød og blod - der ikke har det godt. De skal have hjælp. Det tror jeg, vi er enige om her i salen. Vi må gribe vores børn og unge, så der ikke kommer endnu mere mistrivsel.

Det betyder også, at vi må se mere helhedsorienteret på det. Vi skal kigge over mod beskæftigelse – Vi bør gribe chancen for at ændre det ganske pinlige faktum, at vi udover Frederiksberg og Gentofte er den kommune i landet med færrest unge i fritidsjob.

Der er ingen tvivl om, at det at have et fritidsjob virkelig kan fremme unges trivsel.

Og så er der kulturen og foreningslivet. Vi ved, at det har afgørende betydning, at man som barn er en del af positive, forpligtende fællesskaber. At man finder ud af, at man er god til noget. Og det har vi nogle fantastiske institutioner og foreninger, som kan tilbyde. Dem vil vi gerne støtte, så de kan give endnu flere børn og unge gode oplevelser i fritiden.

På alle velfærdsområderne har vi en stor og vigtig opgave i at sikre nok medarbejdere – det, vi her i huset med bureaukrat-ord kalder for fastholdelse og rekruttering. Rekruttering kræver, at der er nogen at ansætte. Og fastholdelse kræver, at vi kan tilbyde vores medarbejdere ordentlige forhold.

Ude på Rådhuspladsen står her til eftermiddag repræsentanter for en lang række fagforeninger, som demonstrerer mod nedskæringer. Nedskæringer, der betyder for få ressourcerne til de store opgaver, som

vores velfærdsmedarbejdere løfter. Og vi hører dem. Vi må og skal tilbyde gode betingelser for at arbejde i kommunen, for det nytter ikke, at en ung pædagog søger til en anden kommune på grund af arbejdsvilkårene i den lokale vuggestue, eller at SOSU'en går ned med stress, fordi hun ikke føler, hun kan give den nødvendige hjælp til vores ældre.

Vi står også over for andre udfordringer, som ikke er til diskussion. Den første, jeg vil nævne, er regeringens Bolig-hjemløse-reform.

Vi er meget enige i intentionerne i reformen, som går ud på at stoppe den langvarige hjemløshed via en ambitiøs Housing First strategi. Det er en stor opgave, men vi arbejder benhårdt i København.

Som I ved her i salen, har vi i Aarhus og Odense arbejdet med Housing First i mange år, men udfordringen i København er, at vi simpelthen ikke har tilstrækkeligt med billige boliger. Vi har gang i hele værktøjskassen for at skaffe tilstrækkeligt med boliger til hjemløse, men desværre er de greb, vi har fået med den nye reform, ikke tilstrækkelige i København.

Og derfor står vi overfor en stor ekstraregning, når vi ikke længere kan få refusion til herbergerne. Og vi er – desværre – stadig dybt afhængige af herbergerne i København, fordi vi endnu ikke er i stand til at tilbyde alle hjemløse en bolig.

Vi har også stadig en vigtig forpligtelse overfor de tusinde af ukrainske flygtninge, der har søgt tilflugt i København. Det er mennesker, som vi ikke kun har lovmæssig pligt til at hjælpe – men også moralsk. Vi kan være stolte af, hvordan københavnere og vores kommune har stået klar med åbne arme. Og vi kan være stolte af vores venskabsbypaftale med Kyiv. Vi skal forsætte med gøre alt hvad vi kan for at støtte ukrainerne. Ikke kun her og nu. Men også i de kommende år.

En tredje udfordring, der ikke er til diskussion, er klimakrisen. Vi har sammen sat ambitiøse mål, og dem når vi kun, hvis vi handler nu. Især er vi optaget af at sikre, at vores virksomheder tager del i udviklingen, ikke mindst inden for CO2-fangst. Når vi taler om reduktioner, så står intet andet greb mål med CO2-fangst. I denne aftale skal det være tydeligere end nogensinde før, at det er den vej, vi vil gå. Også biodiversiteten er en Need To udfordring på globalt plan, som vi selvfølgelig skal løfte vores del af her i kommunen.

Vi står også over for muligheder, som vi skal gribe.

Først og fremmest er det værd at gribe den historiske mulighed, som Christianitterne præsenterer, og samarbejde om at lukke Pusher Street. Allerede fra i år ønsker vi at afsætte midler til at implementere tiltag, der skaber tryghed, og til at påbegynde helhedsplanen.

Men grundlaget for dette års budget er, at vi tør træffe beslutninger, der ikke kun påvirker københavnere her og nu, men som tager fat om de store udfordringer, vi vil møde i fremtiden.

Jeg taler naturligvis om Lynetteholm.

En ø, der hjælper os med at beskytte byen mod oversvømmelser. Og en ø, der indeholder fremtidige boliger.

I kommunalpolitik er det ikke altid let at træffe beslutninger, som ikke gavner københavnere her og nu. Men det er nødvendigt. Derfor glæder det mig, at mange af os i fællesskab kan se, at langt størstedelen af det, jeg har nævnt her i dag, faktisk er reflekteret i vores principaftale.

Jeg ser meget frem til årets forhandlinger. Jeg vil også gerne takke alle partier for deres fleksibilitet, så forhandlingerne kan ledes af overborgmester. Jeg ved mange af jer har måtte give kald på ferie, vigtige møder og aftaler. Det er vi i socialdemokratiet utrolig taknemlige. Tak for ordet.